

בהיכלו

פרשת ויחי תשפ"ה

דוקא פה, דוקא עכשו

על ידי שבני ישראל ירדו מצרימה, עסקו אז בתקוה העולם מחטא אדם הראשון).

בנדיא שיש לאדם תמיד לבחור בטוב, אבל יש מצבים בחיים שצריך להשלים עם המציאות, לא משנה מדוע אני במצב כזה, כרגע אני פה והקדוש ברוך הוא אתי עמי ואצלי, הוא רוצה אותי למשהו מסוים, הוא רוצה לשמע אותי מדבר אליו דוקא פה דוקא עכשו.

מה הסוד?

לפני שהסמלק יעקב אבינו, לאחר שנים טובות אלו, הוא מאסף את בניו הקדושים ורוצה לגלות את הקץ, אך "נסמלקה ממנו שכינה, התחיל לומר דברים אחרים", לא היה הזמן הראוי לגלות, אבל יעקב אבינו גלה אז למודים כאלו מה כן

יעקב אבינו גלה אז למודים כאלו מה כן לעשות!

לעשות, "וזאת" אשר דבר להם אביהם, "וזאת!" היא מדת האמונה הקדושה הנקראת בכל מקום "זאת", זה מה שיהיה לכם למשעו בכל הגלויות הקשות. אם נמצא את השם יתברך בכל מקום, ובכל מצב ומדרגה, נחטף עוד דבור אל השם יתברך במלותינו הפשוטות, נחזיק את הקשר ונרגיש אותו על כל צעד ושעל מחיינו, כך נוכל לקבל התחזקות במצב שלנו ולהחזיק מעמד עד התגלות השכינה המיחלת.

לא פלא שבמקום נמוך כזה, דוקא פה מצא יעקב אבינו חיים טובים, עם אמונה יש חיים טובים, אצל השם יתברך הכל אפשרי.

(אשוי ישראל, שיחה ביום רביעי ויחי תשפ"ג)

מצאתם את עצמכם פעם במקום כזה, שאת כל כלכם אפפה שאלה אחת: "מה אני עושה פה בכלל?!"

לאו דוקא במקום מסוים. במצב החיים שלנו אנחנו משכנעים את עצמנו בכל פעם במודע ושלא במודע: פשיהיה לי בית כזה, סביבה אחרת מזו, או אז אוכל להיות דבוק בהשם יתברך באמת...

יעקב אבינו נאלץ בפרשתנו לעזוב את ארץ ישראל, המקום בו מאירה ביותר האמונה הקדושה והדבקות בהשם יתברך, אל המקום הנמוך ביותר בעולם, כמו שמתאר זאת המדרש (מנא דבי אליהו רבא, פרק ז', אות ה): "אין לה אמה בעולם שהיא היתה שטופה בדברים שאינן ראויים, וחשודין בכשפים ובזומה ובכל מעשים רעים, אלא המצריים בלבד", ממקור האמונה והדבקות אל מרפז הטמאה העולמי.

דוקא על שנים אלו, מתאר בזהר הקדוש, כי אלו היו השנים הטובות ביותר בחייו!

במקום הזה

יעקב אבינו מלמד אותנו פאן את סוד שמחת החיים האמתית - אם זה המצב שבו הקדוש ברוך הוא שם אותנו עכשו להיות במדינה זאת, במקום הזה, הוא רוצה שתהיה לנו התחזקות! שגדע שיש פה את רצונו ורחמנותו יתברך. דוקא פה דוקא עכשו. (ואכו מבאר בספרים הקדושים המקונים הגדולים שנעשו

יותר ממני!

אחד מהמקרים אל רבי נתן זי"ע היתה דרכו להסתובב יחד עם עני נוסף, שהיה מסתופף אצל מנהיג מפרסם אחר שחי באותו דור.

והיה רגיל ידו הדל לומר לו:

"אתה מקבל מרבי נתן יותר ממה שאני מקבל מהרבי שלי... והסביר -

אני בא אל הרבי שלי בתחלת החרף, ומספר לו כמה חסר לי וכמה הבית ריק לקראת החרף הנכבד הבא, הוא פותח ידו בנדבה הגונה, אבל זה עדין לא מכסה את כל הוצאות ביתי המרובים, החסר מעיק עלי וגורם לי לדאגה עמקה ועגמת נפש כל השנה.

ואלו אתה, עם כל מה שחסר לה, כשאתה חוזר מרבי נתן אתה חוזר עם פזו חיות של דעת האמת שהוא מאיר בה, ומראה לה שלא חסר לה כלום.

כל כך הרבה יותר אתה מקבל יותר ממני...

(אילו החיים)

גַּם שֵׁם לֹא יֵאבֵד עֲשֵׂתוֹנוֹת

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר ויחי טו"ב טבת התשפ"ד

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכנתו תמיד.

השבוע קורין פְּרַשַׁת וַיְחִי - חֶזֶק, ובה מס'מים ספר בראשית שמתחילה עם "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ומסיים עם "ויישם בארון במצרים - חֶזֶק", ויש לומר בענין הקשר שביניהם, שאם אדם הוא חזק מאד עם מדת ההתחדשות, ואצלו מתקיים בכל יום יום "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", על ידי זה אפלו אם יצטרך להגיע אל מצב של "ויישם בארון במצרים", גם שם לא יאבד עשתונו, אלא יתחזק מאד בראון חזק ותקירי, עד שיזכה לצאת ממצבו הגרוע ולעלות בעליה גדולה ויתחיל לחיות כמו בריה חַדְשָׁה מְמֹשׁ.

אחי ורעי היקרים! במוצאי שבת קדש זאת מתחילים ימי שובבי"ם הקדושים, שהם ימים מסגלים ומכשרים מאד לחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך על הכל, אפלו על חטאים שאין להם תקון בשאר ימות השנה, כי בימי שובבים אפשר לתקן את הכל, וכמו שהכריז רבנו ז"ל ואמר (שיחות ה"ו סימן ע"א) על מה שכתוב בזהר הקדוש שעל פגם הברית, אין מועיל תשובה, ענה אמר רבנו ז"ל שאין הדבר כן, רק על הכל מועיל תשובה, ואמר, שבזה המאמר זהר אין שום אדם מבין הפשט רק הוא לבד, והפלא שבאמת מועיל תשובה בנדאי על הכל אפלו אם הרבה לפשע חס ושלום, עין שם, ועקר הזמן לזה הוא ימי שובבים הקדושים, וכמו שכתוב בכתבי האר"ז "ל פמה מועילים ימים אלו לתשובה ולתקון הברית.

ועל כן בנדאי ראוי לנו לחגור מתנגנו בימים אלו, לזהר מאד בטבילת מקוה בכל יום, ולדקדק להתפלל כל השלוש תפלות בבית הכנסת ובמנין דיקא, ולומר תקון הפללי בכל יום אחר התפלה, וכן להוסיף באמירת תהלים בכל יום, וכמו שרבנו ז"ל גלה (לקוטי מוה"ר חלק ב' סימן ע"ג) שמרמז בפסוק ראשון של ימי שובבי"ם, (שמות א א) ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב וביתו סופי תבות תהלים תשובה עין שם, והרמז הוא בסופי תבות דיקא, להורות שאפלו אם נדמה לאדם שהוא כבר בסוף החבל וכאלו אין לו שום תקוה חס ושלום, גם שם תהלים ותשובה יעזרו לו להפוך את הכל לטובה ולהיות כבריה חַדְשָׁה מְמֹשׁ.

יעזר לנו השם יתברך שנוזף לנצל ימים אלו בקדשה ובטהרה כפראוי.

[...]

המאחל לכם שבת שלום ומבדך!

ישק פנחס רובין זצ"ל

אני רוצה שיהיה רגוע אבל מוצאת את עצמי צועקת ומכה את הילדים

שלום לצדיק, אני בת שלושים ושנים, נשואה, ויש לי ארבעה ילדים. אני מקרבת לחסידות ברסלב, ואני ובעלי בקשר הדוק מאוד עם הקהלה ביבנאל. בילדותי גדלתי בבית מאוד אלים, מלולית ופיזית. חזרנו בתשובה כשהייתי בת שנים-עשרה, ותמיד הבטחתי לעצמי שההתנהגות של ההורים שלי לא תחזור אצלי בבית, ושכשום פנים ואכן לא אתנהג ככה לילדים שלי. הבעיה היא שאני מוצאת את עצמי יום אחר יום מתנהגת כמו אבא שלי, מרימה ידים וצורחת, ולכעמים אני מרגישה שאני מרביצה כדי "לנקם" על הילדות שלי. אני מאוד מיואשת מזה, ומרגישה שאני מחריבה את הבית. אני שומעת שעורים וקוראת הרבה בנושא חנוך הילדים, ומצליחה בכל מה שקשור לחנוך, חוץ מהאלימות. כתוצאה מזה, הילד הגדול בן התשע אינו רגוע, וכל הזמן מרביץ בתלמוד-תורה. גם הבן השני והבת בת הארבע לא רגועים. הבן הרביעי הוא תינוק, ואני מאוד

רוצה שהוא יגדל לבית יותר רגוע. מה אני צריכה לעשות כדי לשלוט על הפה והידיים? אין לי מושג, כי לא למדתי בתור ילדה ובתור בוגרת איך ההורים צריכים לשלוט על העצבים. בבקשה הרב, תן לי עצה ומסר כי אני מרגישה שהבית זועק הצילוני

תשובה

בעזרת ה' יתברך יום ד' לסדר פנחס י"ח תמוז התשע"ג

שלום רב אל ... תחיי.

לנכון קבלתי את מקתבך. את צריכה לעבד הרבה לעקר ממוך את מדת הפעס והרציחה והעצבים וכו' וכו', וזו לא עבודה קלה, ובפרט מי שהרגיל את עצמו עוד מקטנות להיות בכעס ורציחה, ונכנס בעצבים, זה מאד מאד קשה לצאת מזה, מפל שכן וכל שכן מי שספג מכות

מילדותו, וראה רק אלימות בבית וכו', הוא מכרח להמשיך להתפרא על ילדיו וכו'.

ולכן את צריכה לעבד הרבה על עצמך, והעקר לבקש את הקדוש ברוך הוא יום יום: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, מלא טוב, מלא רחמים, מלא רצון, שתהיה בעזרי, ותשמרני ותצילני מן הפעס ומן הרגז ומכל מיני קפידות.

ותגן עלי ברחמיך ותשמרני תמיד. ואפלו בשעה שאבוא חס ושלום, לידי איזה פעס, תחמל

עֲשִׂיתִי וְיִזְהוּ?

אך הענין מוכן מאוד, כי כְּשִׂאוֹמְרִים לְאֵדָם מִשְׁפֵּט כִּזֶּה שֶׁל "זְכוֹר לוֹ יוֹם הַמִּיתָה" צְרִיךְ יָחַד עִם זֶה לומר לוֹ **"אֵיךְ לחיות"**, לגלות לו את האור של למוֹד התורה והאמונה, "מתחיל לרכש לעצמה נכסים ורכוש נצחיים!"

רב האנשים לא יודעים איך להעריך כל מלה של תורה, שכל פסוק וכל פרק משניות וכל דף גמרא זה רכוש נצחיים, זה חלקה לעד ולנצח נצחיים, לא רק שהשבעת פעת את הרעבון של הנפש שלה, אלא זה קנין לנצח!

רבנו מביא בספר המדות (אור למוֹד סימן י): כל ידיעה במשפטי התורה, הן מצוות שבין אדם לחברו, הן מצוות שבין אדם לאלוהים, הידיעה הזאת בעצמה היא הצלחת הנפש, עינת במשהו, למדת איזו הלכה, שמעת שעות, הבנה חדשה, זו הצלחת הנפש, זה דבר נצחיים שנחרט בד ונשאר אתך לנצח.

ככה הוא בכל עניני החיים, אדם חושב: "מה כבר יש לי מזה שהתאפקתי מלהכנס בכעס בבית, עשיתי וי וזהו..." זו הצלחת הנפש! קנית קנין בתוך הנשמה שלה ואם תהיה חכם תמשיך להתחזק בזה.

ככה אתה גותן לְאֵדָם למוֹד של "צִידָה לְדָרֶךְ", מיום הלדה עד יום ההסתלקות האדם נמצא בדרך אל התכלית, בפרשת השבוע כתוב: "ויקרב ימי ישראל למות", "ימי" דיקא, לא כתוב שיעקב אבינו התקרב למיתה, כי על זה חכמינו הקדושים אומרים (פניני חיים): יעקב אבינו לא מת, כי **צדיקים, וכל אחד כפי קדשת הצדיק שיש בו, לא מתים!** הנשמה תיה וקיימת לנצח, לגוף מצד הגשמיות והחומר, יש לו זמן מגבל, אבל הנשמה, כבי איד שמשביעים אותה, בונים ומשלימים אותה לחיי נצח.

שרבי נתן זי"ע נסתלק כתבו אנשי שלומנו מעיר ברסלב מכתב לאנשי שלומנו שגרו בעירות אחרות ולא היו בשעת ההסתלקות, המכתב מענין מאוד, ומוכאים בו כמה דבורים שאמר רבי נתן ב"מיו האחרונים, בפרט בשבת האחרונה לחייו.

בתוך דבוריו, שכמוכן כללו רמזים על ההסתלקות הקרבה, אמר: זה בזיון לדבר מזה, וכל בעלי הדרשנים מדברים מזה כי מכתבים לדבר מזה... **שאדם יצטרך להגיע לסופו, ליומו האחרון, וישכב עם הרגלים אל הדלת, ואז הוא יראה איך עברו עליו החיים...**

זה משפט קצת חריף, קשה לְאֵדָם לשמע זאת, כל אחד רוצה לחיות... אמת, אבל תלמד איך לחיות! איך לסדר את החיים כראוי, שיהיו לה חיים מצלחים.

כל מיני מצבים עוברים על האדם בחייו, וכל כך צריך את הלמוד של "התחזקות", שכל מה שרק יעבר עליו, שלא יתבלבל כלל משום דבר, לא ליפול לחלישות הדעת ש"אני כבר אבוד" רחמנא לצלון. שיהיה ברור אצלו הדרך אל התכלית.

כל בעלי הדרשנים אומרים זאת "צִידָה לחשב על התכלית", **אבל לומר כזה משפט בלי לגלות לְאֵדָם התחזקות, מה פעלת...?**

ורבי נתן מביא למוֹד נפלא על דברי חכמינו הקדושים (ברכות ה): "לעולם ירגז אדם יצר טוב על יצר הרע, אם נצחו מוטב ואם לאו יעסק בתורה, אם נצחו מוטב, ואם לאו - יקרא קריאת שְמֵעַ, אם נצחו מוטב, ואם לאו יזכור לו יום המיתה" והשאלה ברורה: אם העצה הכי טובה וחזקה היא "זְכוֹר לוֹ יוֹם הַמִּיתָה" תאמר זאת מיד בתחלה! מדוע מקדימים למוֹד התורה וקריאת שְמֵעַ?

עלי ברחמיך ותשמרני ותצילני שלא אפעל בכעסי שום אכזריות כלל, רק אזכה לשבר ולהפר הפעם ברחמנותי, ואזכה להתגבר על יצרי לשבר הפעם ולהפוך הפעם לרחמנות, לרחם דיקא ברחמנות גדולה במקום שהייתי רוצה לכעס חס ושלום. ולא יהיה בי אל זר ולא אשתחוה לאל נכר, שזה נאמר על הכועס, שנחשב כאלו עובד עבודה זרה.

רבנו של עולם! אתה ידעת כמה קשה לנו לשבר ולבטל מדה רעה זו של כעס וקפידות, כי כשמתחיל הפעם לבער בנו חס ושלום, כמעט אין אנו בודענו, וקשה עלינו לכבות אש הפעם ולכבוש. על כן רחם עלינו למען שמה, והיה בעזרנו ושמרנו והצילנו תמיד ברחמיך וחסדיך הגדולים, ועזרנו לשבר ולבטל מדת הכעס וקפידות מעלינו ומעל גבולנו, ולא נכעס לעולם, ולא אהיה שום קפדן כלל, רק אזכה להיות טוב לכל תמיד, מעתה ועד עולם, אמן סלה.

את צריכה לדעת שפעם בא לְאֵדָם רק מחמת עצבים, ומכל שכן להרביץ לילדים ולצעק ולצרוח עליהם, זה לא בא מחנך וכי אלא מעצבים, ולכן את צריכה לזכור טוב טוב מה שאמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"ה): המקרע בגדי בחמתו והמשיב פלי בחמתו והמפזר מעותיו בחמתו, יהא בעיניך כעובד עבודה זרה, שפך אומונתו של יצר הרע - היום אומר לו עשה כן, ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבד עבודה זרה והולך ועובד; כי המאמין האמתי שמאמין שדבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, הוא אף פעם לא יהיה בכעס, ואם הוא בכעס, סימן שהוא לא מאמין בו יתברך שהוא נמצא ואין בלעדו נמצא, והכל ממנו יתברך.

ולכן כפי הפעם, כן דוחה את השכינה ממנו, ואמרו חכמינו הקדושים (פסחים ט"ו): כל אדם שכוועס, אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו; ואמרו (נדרים כ"ב): כל הכועס אפלו שכינה אינה חשובה כנגדו, ומוסיף טפשות על טפשותו; וזה טרוף הדעת פשוטו כמשמעותו, כי הפעסן מאבד את הדעת והשכל שלו לגמרי, עד שלא מסגל לחשב ישר, ואמרו חכמינו הקדושים (זהר ח"ב טז): לא יהיה בד אל זר - שלא תהיה נוח לכעס, כי זו עבודה זרה ממש, כי הוא דוחה את הקדוש ברוך הוא ממנו. הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפלות שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי.

הרבי של הרבי

בעירה האניפולי, עיר מגוריו של הרב הקדוש הרבי רבי זושא זי"ע, היה דר יהודי אמיד בנכסים, ודרכו הייתה להביא להרבי הקדוש בכל יום איזו נדבה, והאיש ההוא הצליח מאד בעסקיו, על-פני עשה זאת לחק בל יעבר - בכל יום, קדם שציצא לעסקיו, הביא סכום מעות לרבו הקדוש.

פעם אחת בא אל בית הרבי ולא מצא אותו, ושאל את הרבנית: "איך הרבי?" והשיבה בתמימות, שנסע אל הרבי שלו,

הינו להמגיד הקדוש ממעוזריטש זי"ע, ושאל את הרבנית: "לרבי יש גם כן רבי?" והשיבה בחיוב, וחשב בדעתו: "מה אם כשאני נותן לרבי שלי נדבה אני מצליח, על אחת כמה וכמה אם אתו לרבי של הרבי שלי, בודאי

אושע"ו... ושאל הרבנית: "היכן אמצא את הרבי הזה?" והשיבה: "במעוזריטש", ונסע לשם, והתחיל להביא להמגיד הקדוש נדבה הגונה, והפסיק לגמרי לתן לרבי זושא זי"ע...

אך הנה, בכל פעם שהביא להמגיד הקדוש - נתהפך עליו הגלגל, והפסיד סכום רב, וכן היה בכל פעם, עד שנעשה עניי ובעל חוב גדול...

הבין היהודי שיש דברים בגו, ולא לחנם כך נאָרע עמו, ונכנס אל הרבי רבי זושא זי"ע בפחי נפש והתחיל לבכות, ותמיהתו בפיו: "מדוע כשנתתי לרבי בכל פעם הצלחתי, ועכשו התחלתי לתת לרבי של הרבי ואני מפסיד בכל פעם עד שנעשיתי בעל חוב ועני גדול?!"... ובכה הרבה והתרגע על מדותיו יתברך...

הרבי רבי זושא זי"ע שמע את דבריו, ולבסוף ענה ואמר לו בענה: "ראה, באמת זושא אינו פלוס, וכל זמן שהבאת לזושא, אזי לא

דקדקו עמך למעלה בשמים, כי הרי אתה נותן לאחד שהוא לא-פלוס, אזי גם לך נתנו... מה שאין כן פשהתחלת לבחור למי לתת, עד שנסכפם בדעתך שצריכים לתן דיקא לרבי גדול, אזי התחילו גם בשמים לבקש ולבחר האם באמת ראוי לך שיהיו לך מעות, אולי צריכים לתן לאחד גדול יותר..."

שמע זאת היהודי והתעורר בתשובה שלמה, והתחיל שוב להביא נדבה להרבי רבי זושא זי"ע, ובכל פעם שנתן את המעות - התחיל הגלגל לחזר אליו, עד שחזר ונעשה עשיר כבתחלה...

העולה למעשה מן הספור: כשמבקשים ממך צדקה - לא מדקדקים מיהו המבקש, והאם יש לו 'המלצה' כן, שמא גם עליך יבקשו בשמים 'המלצה'...

מוהרא"ש זי"ע ספר את הספור הזה, ובסופו ענה ואמר: "כך צריך כל אחד ואחד לדעת, שעליו להזהר מאד מאד לתן לכל עני איזו נדבה, ואפלו סך מועט, ואסור לבקש ממנו שום 'המלצה', ולא לשאול אותו שום שאלות וחקירות, האם בשביל הפמה שקלים שאמה נותן אתה צריך 'המלצה'?! תן צדקה ללא שום שאלות!..."

// לצאת מהמדרגה הכי נמוכה

בני אדם אינם יודעים אל מה יכולים לזכות בימים אלו שקוראין בהם את הפרשיות של גלות מצרים, יציאת מצרים, קריעת ים סוף וקבלת התורה, הקריאה בשבועות אלו מעוררת את הזמן ההוא שבני ישראל היו במצרים, במדרגות הכי נמוכות, ויצאו משם בכאלו נסים נגלים עד שזכו לקבל את התורה בשמחה.

לכן ימים אלו מאד מסגלים לתקן את כל החטאים, שאדם יזכה לזכר את נפשו מפל הפגמים אם יחזר בתשובה שלמה אליו יתברך.

// לשחק!

רבנו ז"ל נתן תקון לאנשי שלומנו בימים אלו, ועקר התקון הוא לשמע בזיונו ולדם ולשתק, ואף שהתשובה הזו מועילה בכל ימות השנה, עם כל זאת בימי שובביים זה יותר מסגל אם זוכים לדום ולשתק לכל אלו שמחפרים ומבזים אותו ושופכים את דמו.

// תהלים

מוהרנ"ת ז"ל היה רגיל בימים אלו לסים בכל שבוע פעמים את ספר התהלים, (שעולה המזמורים כמספר "כפר"). כדברי רבנו ז"ל שמי שרוצה לזכות לתשובה יהיה רגיל באמירת תהלים,

ניתן לשמוע את שיעורי מורינו הר"צ שליט"א: בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"א: 845-510-6314

לזכות חיאל בן שלומצא

לעילוי נשמת סעדיה בן חיים

לזכות ולרפואת ר' שלמה בודו בן רבקה הי"ד

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM